

[Stinus.]

af de øvrige EF-lande har stemt imod nogle af de pågældende resolutioner.

Når det fremføres, at Danmark i sin stemmeafgivning i FN lader sig påvirke af de øvrige EF-lande, skal det næsten altid opfattes som noget af en anklage, altså at vi lader os påvirke i dårlig retning. Det lader sig ikke ved en gennemgang af stemmeafgivningen konstatere, om og i hvilken udstrækning Danmark har haft held til at påvirke de øvrige EF-landes stemmeafgivning, underforstået i en rigtig retning. Endelig lader det sig heller ikke — i hvert fald ikke på basis af stemmeafgivelser alene — fastslå, om de nordiske lande af EF-landene via Danmark er blevet trukket over mod en mere forsigtig politik end den, de oprindeligt havde bestemt sig for.

Jeg er kritisk over for det samarbejde mellem EF-landene, som finder sted i FN om et hvilket som helst spørgsmål og på hvilket som helst niveau, men det rigtige i situationen, konsekvensen af resultatet af folkeafstemningen, som gjorde Danmark til medlem af EF, må være inden for dette samarbejde at arbejde på at fremme vore synspunkter, og det kan gøres. Jeg tror ikke på, at det gøres ved på forhånd at være negativ, ved kun at være imod og ved at fremsætte urigtige påstande eller i bedste fald halve sandheder, og det gør man, hvis man påstår, at Danmark førte EF-politik på FN's sidste generalforsamling. Hvis man vil hævde, at Danmark på FN's generalforsamling lod sig påvirke i dårlig retning af de øvrige EF-lande, kan man med samme ret hævde, at de øvrige EF-lande lod sig påvirke i rigtig retning af Danmark. Dette sidste ville vel i grunden ikke være så dårligt.

Kravet om mere åbenhed om det udenrigspolitiske samarbejde med de øvrige EF-lande også i FN kan jeg fuldt ud tilslutte mig; mere åbenhed kunne sikkert medføre en mere positiv indstilling i befolkningen til EF, og en sådan ville da kun være ønskværdig, nu da Danmark er blevet medlem.

Robert Pedersen (S):

Hr. Ib Nørhund brugte det meste af sin tid til at holde en skrækindgydende tale om monopolernes Europa. Jeg synes bare, der var en forkert adressat på den tale. Det kan da ikke være hr. Ib Nørhund ubekendt, at

der i Romtraktatens § 85 står, at aftaler, som har til formål at hindre, begrænse eller fordreje konkurrencen inden for EF, er uforenelige med fællesmarkedet og derfor forbudt. Jeg tror også godt, hr. Ib Nørhund ved, at dette er en strammere formulering, end vi har i vor egen monopollov.

Det må vel også være temmelig klart, at med den politiske konstellation, som i dag findes i fællesmarkedet, med en overvægt af liberale, socialdemokratiske, socialistiske og kommunistiske partier, som ønsker at begrænse monopolernes indflydelse, har den rent faktiske virkning været den, som hr. Ib Nørhund kunne se, hvis han på biblioteket ville læse i skriftet „Orientering om internationale kartelaftaler“, nemlig at der vitterlig har været sat ind imod en række eksklusivaftaler, monopolaftaler, kartelaftaler osv. Jeg skal nævne nogle enkelte: det hollandske cementkartel er blevet brudt med store bøder, det europæiske kininkartel er blevet brudt, det europæiske farvestofkartel er blevet brudt, og sidst har man sat ind over for en kartelaftale mellem alle de store glasfabrikker i Europa, der dækker 90 pct. af den tyske produktion, og gjort opmærksom på, at det var uforeneligt med fællesmarkedets praksis.

Det må da også stå temmelig klart, når man taler om, at nationerne skal bryde de internationale monopoler, som vi vitterlig alle er enige om udgør en fare, at det vil være umuligt for et enkelt land at bryde disse monopolers magt, især for et lille land som Danmark.

Debatten i dag får mig til at tænke på, hvad det var for argumenter, fællesmarkedetsmodstanderne brugte for folkeafstemningen. De strakte sig jo lige fra, at fællesmarkedet ville blive et ubevægeligt bureaukrati, hvor der ikke ville komme til at ske noget, og til, at dette ville blive en meget snæver, politisk, økonomisk og militær union, som ville foretage politiske dispositioner uforenelige med danske interesser. Jeg mener, at det, vi måske i denne stund kan beklage, er, at de ydre påvirkninger, bl. a. gennem oliekrisen, har været så stærke, at fællesmarkedet ikke har kunnet optræde med den enige styrke, som det skulle gøre, ligesom Frankrig har set sig nødsaget til at bryde ud af det økonomiske og monetære samarbejde, som man jo også tidligere påpe-